

Prológus

A Chiss Birodalom központi világa, a Csilla elleni támadás hirtelen, váratlanul érkezett, és – még korlátozott léptéke ellenére is – figyelemre méltóan hatásosnak bizonyult.

A három nagy hadihajó egymástól jelentős távolságra lépett ki a hiperútból, egyenesen a bolygó felé vették az irányt, lézérágyúik pedig teljes tüzereővel támadták a védelmi állásokat és a Chiss Védereő hadihajóit. Utóbbiakat meglepetésként érte az akció, mindazonáltal egy percbe sem telt viszonozniuk a tüzet. Erre azonban a támadók irányt váltottak, és a főváros, Csaplar fényfoltjai irányába manővereztek a bolygó jeges felszínén. Lézereikkel továbbra is folyamatosan tüzeltek, és ahogy lőtávolságba éltek, rakétasorozatokkal egészítették ki a sugarakat.

Végso soron semmit sem értek el vele. A védelmi állások könnyedén leszedték a rakétákat, miközben a hadihajók magukat a támadókat vették célba, és törmelékké ágyúzták őket. Nem végeztek fél munkát: az atmoszférába belépő roncsdarabok mind túl kicsinek bizonyultak ahhoz, hogy túléljék az utazást. Az ellenséges ereők érkezésétől számított tizenöt percen belül minden elcsendesett.

A fenyegetés elhárult, gondolta mogorván Ba'kif legfőbb tábornok, ahogy a központi folyosón lépkedett a Kupola felé. A nagyteremben már gyülekeztek a szindikátorok és további főnemesek, miután visszaérkeztek az óvóhelyekről.

Most érkezett el a *valódi* lárma és harag ideje.

Márpedig mindkettőből jut majd elegendő. A Chiss Birodalom fő uralkodó szerveként a Szindikátúra igyekezett magát bölcs,

nemes és rendíthetetlen méltóságú testületnek mutatni. Az elkerülhetetlen politikai perlekedésektől eltekintve mindez többnyire fedte is a valóságot.

De nem a mai napon. A testület éppen teljes ülészakot tartott, ráadásul a szószólok délután zártkörű tanácskozással voltak hivatalosak. Mindez azt jelentette, hogy a Chiss Birodalom legmagasabb rangú főnemesei közül csaknem mindenki az irodákban, a folyosókon és a tárgyalótermekben tartózkodott, amikor megszólalt a riadó. A Kupola alatti óvóhelyek ugyan meglehetősen tágasak és aránylag kényelmesek voltak, de a Csilla elleni utolsó támadás óta már évtizedek teltek el: Ba'kif kételkedett benne, hogy a jelenlegi kormányzati tisztviselők közül bárki is valaha megfordult volna odalent.

Kétórányi kényszerű tétlenség következett, miközben a Véderő kivárta, követi-e újabb akció a támadók szempontjából balsikerűnek bizonyult elsőt. Ba'kifnek nem voltak illúzió azokról, hogy a közelgő vihar bölcse, nemes és méltóságteljes lesz-e.

Jól gondolta.

– Azt *akarom* tudni – emelkedett szólásra az Ufsa család szószólója, miután Ba'kif befejezte jelentését –, kik azok az idegenek, akik vették hozzá a bátorságot, és úgy gondolták, megúszhatnak egy ellenünk intézett támadást. Egy nevet akarok hallani, tábornok. Egy *nevet* akarunk.

– Attól tartok, nem szolgálhatok veled, szószóló – felelte Ba'kif.

– Miért nem? – kérdezte követelő hangon a szószóló. – Megvannak a törmelékdarabok, ugye? Rendelkeznek rögzített adatokkal, testekkel, fegyverzeti elemzésekkel. Ezekből bizonyosan összeilleszthető egy név.

– A Chiss Birodalmat támadás érte – szólalt meg ünnepélyesen komor hangon a Mitth család szószólója, mintha csak a többiek valahogy elsiklottak volna a tény felett. – Tudnunk kell, kiket kell megbüntetnünk ezért az arrogáns tettért.

– Így van – mondta az Ufsa szószóló, és haragos pillantást vetett az asztal túlsó oldalára.

Ba'kif elfojtott egy sóhajt. A régmúlt időkben a Chiss Birodalom elleni komoly fenyegetések általában egységbe forrasztották

az uralkodócsaládokat, és mindenki felfüggesztette a szokásos politikai manőverezést. Bízott benne, hogy a mai támadás is ilyen hatást vált majd ki.

Most már egyértelmű volt, hogy nem így lesz. Különösen az Ufsák és a Mitthek esetében, hiszen a két család épp különösen kusza konfliktus kellős közepén állt, amelyet egy újonnan megnyílt thearterrai bányászati területért folytattak egymással. Az Ufsa szószólót egyértelműen bosszantotta, hogy családja aktuális fő ellenlábasának képviselője elcsente előle a reflektorfény egy részét.

– Emellett pedig – tette hozzá, miközben tekintetével arra bízta a Mitthet, hogy szakítsa csak félbe újra – biztosítékra van szükségünk azokról, hogy a Véderő rendelkezik a szükséges forrásokkal, és meg tudja védeni a chiss népet bármilyen támadással szemben, amelyet a jövőben ez az azonosíthatatlan ellenség intéz-ne ellene.

Ba'kif előtt felvillant adattáblájának továbbítója, amint befutott egy friss jelentés. Felemelte a készüléket, ferdén megtámasztotta bal tenyerén, és végigcsúsztatta ujját a peremén, hogy legörgethesse a kijelzőt.

– A Szindikátúrának nincs oka a biztonság miatt aggódnival – mondta. – Épp most értesítettek, hogy az Expanziós Flotta négy további hadihajóját hívták haza a Naporartól, amelyek máris úton vannak, hogy erősítést nyújtsanak a Véderő jelenleg is szolgálatban lévő hajói számára.

Megborzongott. Ifjú férfiak és nők, akik készek feláldozni életüket anyabolygójuk megóvása érdekében. Nemes, megbecsülendő dolog... és olyan áldozat, amelyről a Kupolában tartózkodókkal egyetemben ő is pontosan tudta, micsoda tökéletesen értelmetlen veszteség lenne, amennyiben valaha is meg kellene hozniuk.

Szerencsére nem úgy tűnt, mintha a mai napon bárkinek is ilyen módon kellene feláldoznia magát.

– És ha a Chiss Birodalom más bolygói ellen is támadást intéznek? – ütötte tovább a vasat az Ufsa küldött.

– Erősítésként további hajókat küldtünk ki a szomszédos rendszerek járőregységei mellé arra az esetre, ha őket vennék célkeresztbe – mondta Ba’kif.

– Beszámolt bárki is egyéb támadásokról vagy ellenséges erőkre utaló észlelésekről? – kérdezte a Clarrok szószólója.

– Egyelőre nem, szószóló – felelte Ba’kif. – Az eddigiek alapján úgy gondoljuk, elszigetelt akcióról beszélünk.

Az Obbic család szószólója halkán, de színpadiasan felhorkantott.

Őszintén kétségbe vonom ezt, tábornok – mondta a nő. – Pusztá csínytevésből senki sem küld hadihajókat a Chiss Birodalom ellen, hogy aztán egyből haza is menjen. Valaki odakint ellenünk szervezkedik. Meg kell találnunk, hogy komoly leckében részesítsük.

A vita még egy órán át folyt ugyanebben a stílusban. Minden egyes uralkodócsalád – illetve számos Nagy Család, akik szívesen csatlakoztak volna a kiválasztott körhöz – kihasználta a lehetőséget, hogy széles plénum előtt adjon hangot felháborodásának és elszántságának.

Ba’kif számára az ülés nagy része pusztá idővesztéssel ért fel. Szerencsére a hadsereg soraiban szerzett sokrétű tapasztalatai révén megtanulta, miként figyeljen fél füllel a politikusokra, miközben fejben a sokkal sürgősebb tennivalókra koncentrált.

A szószólók és a szindikátorok azt akarták tudni, ki intézett támadást a Chiss Birodalom ellen. De rossz irányba tapogatóztak.

Akárki is állt a háttérben, sokkal érdekesebb kérdés volt, hogy *miért* tette.

Az Obbic szószóló ugyanis igazat szólt: kizárt volt, hogy a Csillát csak úgy, szórakozásból bárki is megtámadná. Főleg, hogy a szóban forgó akció az ellenség három nagy hadihajójába került, de közben semmiféle látható hasznot nem hozott nekik. A támadó vagy rosszul mérte fel a lehetőségeit, vagy más, rejtett célja volt.

De vajon miféle cél lehetett ez?

A Szindikátúra többsége egyértelműen azt feltételezte, hogy a támadás egy nagyobb léptékű hadmozdulat felvezetése. Miután befejezik a szokásos helyezkedős színjátékot, kétségtelenül mindannyian amiatt sürgetik majd a Véderőt, hogy hívjon haza minél több hajót a fő rendszerek védelmére. Ezen felül talán még ahhoz is ragaszkodni fognak, hogy további erősítésként az Expanziós Védőflottát is vonják vissza a határvidékekről.

Ez lenne a cél? Elérni, hogy a chissek befelé figyeljenek, ne pedig kifelé? Ebben az esetben pont az ellenség terveinek megfelelően játszanak, amennyiben fejet hajtának a Szindikátúra biztonszági igényei előtt. Ha azonban a szindikátoroknak igazuk van, és valóban egy teljes hadjárat első lépését jelentette a mostani támadás, ugyanennyire végzetes húzás lenne odakint hagyni az Expanziós Védőflottát a Khaoszbán. Bármi is az igazság, ha rosszul gondolkodnak, már késő lesz orvosolni a hibát, mire kiderül.

Miközben Ba’kif a lehetőségeket mérlegelte, felmerült benne egy másik forgatókönyv is. A támadás talán nem is azt célozta, hogy egy készülő hadmozdulatról vonja el a Chiss Birodalom figyelmét, hanem hogy valami olyat ne vegyenek észre, ami *már* megtörtént.

Ez pedig olyan lehetőség, amit akár most azonnal is megvizsgálhat.

Nagyjából a Kupolában tartott ülés fele telt el, mire a tábornok az arisztokraták kedélyeinek további csillapítása közepette rálelt a válaszra.

Talán.

Mire Ba’kif végre visszaért az irodájába, egyik segédtsztje már várta.

– Megtalálták? – kérdezte tőle.

– Igen, uram – felelte a segédtszt. – A Naporaron tartózkodik, és éppen fizioterápiás kezeléseinek utolsó szakaszán esik át a va-gaari kalózok elleni műveletek során elszenvedett sérülései után.

Ba’kif összevonta a szemöldökét. Az említetthez hasonló akciók katonai értelemben véve sikeresnek számítottak, de politikai tekintetben valóságos katasztrófával értek fel. Már hónapok teltek

el a történetek óta, de számos arisztokrata még mindig az akkori felforduláson rágódott.

– Mikor végez?

– Amikor óhajtja, uram – mondta a segédtsízt. – Azt mondta, a rendelkezésére áll, amikor csak szüksége van rá.

– Remek – mondta Ba’kif, és megnézte, mennyi az idő. Fél óra repüléskész állapotba hozni a *Whirlwindet*, négy óra elérni a Naporarra, majd további fél óra az egyik siklóval lejutni a Chiss Expansziós Flotta orvosi központjába.

– Tájékoztassa, hogy azt akarom: öt órán belül álljon készen.

– Igenis, uram. – A segédtsízt habozott. – Rögzítsük a parancsot a rendszerben, vagy magánjellegű utazásról van szó?

– Rögzítsék – mondta a legfőbb tábornok. Lehetséges, hogy az arisztokraták nem örülnek majd, amikor tudomásukra jut a dolog – a Szindikátúra később még talán valamilyen törvényszéket is összehív majd miatta, hogy még többet vesztegessenek el az értékes idejéből –, de Ba’kif eldöntötte: mindent szigorúan az előírások szerint intéz majd.

– Ba’kif legfőbb tábornok parancsa – folytatta azon a mélyebb hangján, amelyet mindig használt, amikor hivatalos parancsokra és jelentésekre került a sor – Készítsenek elő egy hajót nekem és Mitth’raw’nuruodo ezredesnek. Célállomás: Dioya. Cél: egy két nappal ezelőtt a külső rendszerben talált, elhagyott hajó vizsgálata.

– Igenis, uram – mondta a segédtsízt élénken. Hangja ugyanakkor kimondottan színtelen maradt, semmit sem árult el róla, miként vélekedik az ügyről. Végző soron nem kizárólag az arisztokraták köreiből akadtak olyanok, akik nem voltak valami hízelgő véleménnyel Thrawn ezredesről.

Ba’kifet jelen pillanatban egyikük sem érdekelte. A *miért* kérdés első felére megtalálta a választ.

A rejtély másik felét már csak egyvalaki oldhatta meg azok közül, akikben megbízott.

Emlékek I.

A közrendű családtagokra rászózott kötelezettségek közül mindenképpen a toborzás az egyik legrosszabb – gondolta keserűen Mitth’urf’ianico főnemes, amint a középiskola előcsarnokában haladt. Unalmas feladat volt, túl sok utazással járt, és az esetek többségében időpazarlásnak is bizonyult. Itt, a Rentoron – földrajzi szempontból a Csillához közel, ennek ellenére mégis a Chiss Birodalom egyik holtágában – kétsége sem férhetett hozzá, mi lesz majd a kirándulás eredménye.

De ha egy tábornok – még ha újonnan avatott is – azt mondja, akad nála egy ígéretes újonc, a családnak legalább meg kellett vizsgálnia, kiről is van szó.

Ba’kif tábornok a gyülekezőteremre néző erkélyen várt, amikor a főnemes megérkezett. Arckifejezésén látszott, hogy uralkodik lelkesedésén, vonásai pedig nagyon fiatalnak tűntek ahhoz képest, hogy törzstiszt volt. De hát erre valók a családi összeköttetések.

Ba’kif szeme felcsillant, amint észrevette látogatóját.

– Mitth’urf’ianico főnemes? – kérdezte.

– Én volnék. Ba’kif tábornok?

– Én volnék.

Miután túlestek a formális bemutatkozáson, áttérhettek a címek és magnevek kevésbé kényelmetlen használatára.

– Nos, hol a hallgató, akiért ön szerint megérte átrepülnöm a fél bolygót? – kérdezte Thurfian.

– Ott lent – mondta Ba’kif, és a reggeli fogadalmakat szavaló diákok soraira mutatott. – Jobboldalt áll, hátulról a harmadik sorban.

Szóval sorelső? Ígéretes. Bár persze csak mérsékelt.

– Hogy hívják?
– Kivu'raw'nuru.
Kivu. Thurfian nem ismert ilyen családot.
– És? – kérdezte követelő hangon, miközben előhúzta adattábláját, és begépelte a családnevet.
– És a jegyei, a felfogóképessége, a logikai készségei minden itteni kereten túlmutatnak – mondta Ba'kif. – Ő az első számú jelöltünk a naporari Taharim Akadémiára.
– Hmm – mondta Thurfian, miközben áttekintette a feljegyzéseket. A Kivu mindent összevetve körülbelül a Chiss Birodalom létező legjelentéktelenebb családjának tűnt. Nem csoda, hogy soha nem hallott róluk. – És miért kerestek meg bennünket?
– Mert a Mittheknek még két kinevezési helye van az idei évre – mondta Ba'kif. – Ha nem segítik be Vurawnt az akadémiára, a következő tanévig nem lesz újabb esélye.
– És ez akkora katasztrófa lenne?
Ba'kif vonásai megkeményedtek.
– Úgy gondolom, igen – mondta, és odanyújtotta saját adattábláját. – Itt vannak az iskolai eredményei.
Thurfian csücsörítve görgette végig az adatokat a kijelzőn. Láttott már jobbakat is, igaz, nem túl gyakran.
– Semmi arra utaló jelét nem látom itt annak, hogy a családja katonai pályára szánná.
– Mert nem is szánták arra – erősítette meg Ba'kif. – Kisebb családról van szó. Nem rendelkeznek olyan forrásokkal vagy lehetőségekkel ezeken a területeken, mint a Mitthek.
– Ha úgy gondolták, ennyire kivételes tehetség a fiú, meg kellett volna találniuk vagy teremteniük ehhez a forrásokat – mondta Thurfian csípősen. – Tehát úgy véli, lépjen előre a Mitth család, és csak úgy, mindenféle kérdezősködés nélkül fogadjuk be?
– Bármit kérdezhet tőle – mondta Ba'kif. – Megszerveztem, hogy kihagyja az első órát az elbeszélgetés kedvéért.
Thurfian kényszeredetten elmosolyodott.
– Ennyire kiszámíthatóak lennének a főnemesek?
– A főnemesek? Nem. – Ba'kif viszonzta a mosolyt. – A rivalizálásaik viszont annál inkább.

– El tudom képzelni – hagyta rá Thurfian, és ismét Vurawn eredményeire pillantott. Ha ezek alapján a fiú csak az adottságai felét használja ki, már akkor is a Mitth család értékes tagjává válhat.

Valaha, évezredekkel ezelőtt a családok a szó szoros értelmében vett családoknak számítottak: vérségi és házassági kötelékek tartották össze őket, és mindenki más előtt zárva maradtak. De ezzel a berendezkedéssel óhatatlanul együtt jártak bizonyos korlátok is, amelyek végül hanyatláshoz és klikkesedéshez vezettek. Ezért aztán az atyák elkezdtek különböző megoldásokkal kísérletezni, hogy házasság nélkül is házukba fogadhasanak bizonyos kívülállókat. Így jött létre a jelenlegi rendszer, ahol az ígéretes reménységek bekerülhettek a familiákba befogadotként. Akik helyállásuk révén kivételesen értékesnek bizonyultak közülük, először próbán születetté, utána pedig akár távoli rokonná emelkedhettek.

Vurawn megfelelt mindazon kritériumoknak, amelyek alapján valaki befogadottá válhatott. Még ennél is fontosabb azonban, hogy ha a Mitthek kiválasztják, az Irizik már nem csaphatnak le rá. Kétségtelenül ez a családi rivalizálás járt Ba'kif fejében a sok közül, amikor az imént a kiszámíthatóságot említette.

De még ez is mellékesnek tűnt. A Véderő régóta kérte, hogy fejlesszék képességeit és terjesszék ki felhatalmazását, a Szindikátúra pedig végre rábólintott a javaslatra. Az eredmény az újonnan megalakított Expanziós Védőflotta volt, azzal a küldetéssel, hogy őrizze és mozdítsa elő a chiss érdekeket a birodalom határain túl, a Khaosz területein. Az új erőnek kellett felkutatnia, kik élnek ezekben a régiókban, illetve felmérnie, milyen fenyegetést jelentenek.

Az arisztokraták ráadásul most az egyszer tényleg nagylelkűnek bizonyultak a katonai költségvetés tekintetében. Az Expanziós Flotta új hajói, bázisai és támogató létesítményei máris épültek, és mindegyiket hozzáértő tisztekkel, harcosokkal kellett feltölteni. Így aztán az Expanziós Flotta igyekezett mindenkit begyűjteni, akire csak rá tudta tenni a kezét.

A szóban forgó Vurawnhoz a jelek szerint illetett ez a szerep. A Flottában nevet szerezhet saját magának, és a család hírnevét is öregbítheti.

– Rendben – mondta Thurfian. – Menjünk, beszéljünk vele. Kíváncsi vagyok, hogyan teljesít egy valódi meghallgatáson.

– Bízom benne, hogy nincs túl messze a bázis – mondta Vurawn, amint Thurfian járműve sebesen átrepült a Rentor tájai felett. – Már így is hiányozni fogok az összes mai órámról. Az oktatóim alighanem elégedetlenek lennének, ha a holnapiakat is kihagynám.

– Vissza fogsz érní – mondta Thurfian. A fiú hangján hallatszott: keményen dolgozik annak érdekében, hogy meg tudja őrizni türelmét. Vajon tényleg nem fogta fel, micsoda megtiszteltetésben van része?

A jelek szerint nem. Az órákon való részvétel fontos volt számára, ellentétben azzal, hogy bekerüljön a Kilenc Uralkodócsalád egyikébe.

A Rentor nem számított kifejezett politikai és kulturális csomópontnak, Thurfian pedig tisztában volt vele: bizonyos fokú tudatlanság erejéig engedményeket kell tennie. Ennek ellenére az ismeretek ilyen mértékű hiánya még a körülötte lévő, egyszerű közemberektől is megkülönböztette Vurawnt.

Ugyanakkor – amennyiben Ba'kif jól gondolta – a fiú előtt katonai pálya állt. Ott pedig messze nem annyira fontos a politika.

Már persze *ha* Vurawn illik a Mitthek közé, ami még nem tűnt éppen biztosnak. Thurfian már leadta a saját jelentését, de még mindig várt rájuk egy elbeszélgetés a rentori Mitth érdekeltségeket felügyelő tanácsnokokkal. Amennyiben a fiú megfelelő benyomást tesz rájuk, akkor pedig talán még a családfővel is sor kerülhet egy rövid találkozóra. Miután mindez befejeződik, továbbítják az eredményeket a Csillára, a család központi birtokára, Vurawn pedig csak ezt követően tudja majd meg, hogy kiválasztották-e a Mitth család befogadottjává. A teljes folyamat általában két-három hónapot vett igénybe, de Thurfian emlékezett nem kevesebb mint hat hónapon át húzódó eljárásra is.

Adattáblája jelzett. Előhúzta a zsebéből és feloldotta a zárat.

Írásos üzenetet kapott. Nagyon rövid írásos üzenetet.

Hozzájárultunk Vurawn befogadásához.

Thurfian maga elé meredt. *Máris?*

Lehetetlen. Az elbeszélgetések, a helyi családfő részéről történő kiértékelés, az otthoni elbírálás...

De az üzenet megérkezett, ott bámult vissza rá a kijelzőről. Valaki rövidre zárta az eljárást, és innentől nem számít a szokásos procedúra.

Valójában ezek után nem is volt már szükség egyik lépcsőre sem. Feltehetően a rentori családfő is megkapta ugyanezt az üzenetet, és már csak egy rövid ceremónia vár majd rájuk a bázison, amelynek során megszakítják Vurawn és a Kivu család kötelékeit, és befogadják a Mitthek soraiba.

– Valami baj van? – kérdezte a fiú.

– Nem, semmi baj – mondta Thurfian, és ismét zsebre vágta az adattáblát. Eszerint pusztán az általa lefolytatott elbeszélgetés, valamint iskolai eredményei és értékelései alapján befogadták volna a fiút?

Ennek egyszerűen semmi értelme nem volt. Vurawn talán meggyőzőnek bizonyult, de biztos, hogy valami más is állt a háttérben. A család valamely magas rangú tagja alighanem már eddig is figyelemmel kísérte Thurfian mai küldetését. Ez az illető valószínűleg már korábban is felfigyelt az ifjúra, és eleve eldöntötte, hogy a Mittheknek komoly érdeke fűződik Vurawn befogadásához.

De ha már megszületett a döntés, akkor miért pont Thurfiánt küldték ide találkozni vele? Biztos, hogy az ő ajánlása nem bírt ekkora súllyal odahaza.

Még szép, hogy nem. Azért küldték ide, hogy így leplezzék: Vurawn befogadásáról már korábban döntöttek. Színtiszta politika. De hát a Kilenc Uralkodócsalád környékén mindig, minden a politikáról szólt.

Összehúzta a szemöldökét, és csak késve rezzent fel tűnődéséből. Semmiféle reakciót nem váltott ki belőle, amikor megkapta az üzenetet: épp elég régóta mozgott a politikával átítatott főnemesi körökben ahhoz, hogy tudja, miként kell elfednie arcával és hangjával az olyan érzéseket, mint például a meglepetés. Vurawn azonban valahogy mégis észrevette, hogy az üzenet zavart váltott ki Thurfianban, és egyből érdeklődött is felőle.

Ismét a fiúra pillantott. Az ilyen szintű megfigyelőkészség semmiképpen sem volt gyakori. Lehet, hogy többről van itt szó, mint ami szemet szúrt neki. Egy csiszolatlan gyémántról, amely egy napon akár nagy megbecsülést vívhat ki saját maga és családja számára is.

Úgy festett, valaki odahaza szintén így látta, és eldöntötte: e dicsőség a Mittheket illeti majd.

A kérdés már csak az volt, hogy a Taharim Akadémiára küldik-e a fiút, vagy sem. De így, hogy Vurawn ismeretlen jötevője mozgatta a szálakat a háttérben, Thurfian úgy vélte: ez is előre lefutott ügy.

Mogorva tekintettel nézte a mögöttük elmaradó tájakat. Nem szerette, ha manipulálják. Azt pedig még kevésbé, ha egyéni szeszélyek miatt eltekintettek a helyénvaló, hagyományos eljárásoktól.

Mitth főnemesként ugyanakkor nem az ő dolga volt jóváhagyni vagy elutasítani a család döntéseit. Hatásköre annyiban merült ki, hogy végrehajtsa a számára kijelölt feladatokat.

Egyszer persze még ez is változhat.

– Nincs baj – mondta ismét. – Csak most értesítettek, hogy befogadtak a családba.

Vurawn kikerekedett szemmel meredt rá.

– Máris?

– Igen – erősítette meg Thurfian, és lopva örömét lelte az ifjú zavarában. Tehát *meg lehet lepni*. És annyit azért legalább konyít a politikához, hogy felismerje: nem ez a bevett eljárás. – Miután elértük a bázist, feltehetően már a befogadási eljárás következik majd, és onnantól a családhoz tartozol.

– Mint befogadott?

Vagyis a kölyök mégis tudott egyet s mást az uralkodócsaládkról.

– Mindenki úgy kezdi – mondta neki Thurfian. – Ha és amikor teljesíted a próbákat, próbán születetté léphetsz elő.

– Utána pedig távoli rokonná – mondta elgondolkodva Vurawn.

Thurfian csendesen sóhajtott. Ez azért szerencsére sosem fog megtörténni. Olyannal legalábbis nem, aki ilyen jelentéktelen családból származik.

– Talán. Most egyelőre csak kezdj hozzászokni, hogy a neved innentől Mitth'raw'nuru.

– Rendben – dűnnyögte a fiú.

Thurfian a szeme sarkából tanulmányozta Vurawnt. Lehet, hogy az ifjú tényleg dicsőséget hoz majd a Mitthek számára, ahogy Ba'kif sejtette. De ugyanilyen könnyen jelenthet nekik szégyent is, ami után megbánják a döntésüket. Az univerzumban már csak így mennek a dolgok.

Akárhogy is, a kérdés eldőlt.

Vurawn innentől fogva nem létezett. A helyén mostantól *Thrawn* állt.